

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Благоевград, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на втори юни през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Маргарита Коцева
Членове: Илияна Стоилова
Величка Пандева

при участието на секретаря Мария Миразчийска
като разгледа докладваното от Маргарита Коцева Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20221200601056 по описа за 2022 година

Въззивното производство е образувано по подадена въззивна жалба от
адв. Д. Б. в качеството ѝ на повереник на тъжителя Г. В. А. срещу Присъда №
900272/12.09.2022 г. по н.ч.х.д. № 182/2019 г. по описа на РС – Сандански.

С жалбата на повереника на тъжителя – адв. Б., се прави искане
присъдата да бъде изцяло отменена, подсъдимата Е. Х. да се признае за
виновна по повдигнатите ѝ обвинения, да се уважат предявените граждански
искове и присъдят сторените разноси като адвокатски хонорар на частния
тъжител. Излагат се доводи, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна,
като доказателственият материал налагал категоричен извод за осъществяване
на съставите по двете повдигнати частни обвинения, сочат се показанията на
св. К. като установяващи извършено престъпление по чл. 146, ал. 1, пр. 1 вр.
чл. 148, ал. 1, т. 1 НК, като се твърди, че районният съд селективно или не е
кредитирал доказателствен материал, релевантен за установяване на това
престъпление. Сочи се, че доказателствата установявали и второто обвинение
срещу подсъдимата Е. Х. – по чл. 147, ал. 1 пр. 1 и 2 вр. чл. 148, ал. 2 и ал. 1, т.
2 НК, като в подаден сигнал до ОД на МВР Благоевград и в преписка на РП

Сандански били възпроизведени клеветнически твърдения и позорни обстоятелства за заплаха с убийство от тъжителя с огнестрелно оръжие и за нанасяне на побой на публично място, като съдът бил подходил формално при произнасянето въпреки наличието на достатъчно доказателства за развитието на отношенията между тъжителя и подсъдимата, отклонението в поведението на подсъдимата, авторството на проявите и породените от тях неблагоприятни последици за психо-емоционалното състояние и авторитета на частния тъжител.

По делото след връчване на препис от въззивната жалба не е постъпило писмено възражение от подс. Х. и нейния защитник.

С обжалваната присъда подсъдимата Е. Х. е призната за невиновна за това, че на 12.09.2018 г., в интервала от около 07.35 часа до 07.50 часа сутринта, на улица „Любен Каравелов“ в град Сандански, публично е казала нещо унижително за честта и достойнството на Г. В. А. в негово присъствие, а именно: „***“, „***“ и „***“ и е извършила нещо унижително за честта и достойнството на Г. В. А., а именно: „***“, като е оправдана по обвинението за престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. с чл. 146, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 НК, като е отхвърлен като неоснователен предявеният от тъжителя Г. А. граждански иск за сумата от 5 000 лева, съставляваща неимуществени вреди в резултат на това деяние, ведно със законната лихва от 12.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и претенцията за направените разноски. Със същата присъдата подс. Е. Х. е призната и за невиновна в това, че на 12.09.2018 г. в депозиран от същата сигнал до Районна прокуратура Сандански с вх. № 2246/12.09.2018 г. е отправила срещу тъжителя Г. В. А. – Зам. координатор на контактен център „Промакон“ при РДГП - Смолян, клевети – разгласила за същия позорни обстоятелства, че Г. В. А. е предизвикал конфликт с нея на ул. „Любен Каравелов“ в град Сандански, и му е приписала престъпление, че я е пребил на публично място, след което е извадил пистолет изпод тениската си, с който я е заплашил с отнемане на живота ѝ – престъпления по чл. 130 НК и чл. 144, ал. 3 НК, като клеветата е нанесена публично, по друг начин - чрез сигнал, и е в качеството му на длъжностно лице по повод изпълнение на службата му, като подс. Х. е оправдана по обвинението за престъпление по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1, т. 2, пр. 2 и т. 3, пр. 1 вр. с чл. 147, ал. 1, пр. 1 и 2 НК, като е отхвърлен като неоснователен и предявеният от Г. А. граждански

иск за сумата от 5 000 лева за неимуществени вреди от деянието ведно със законната лихва от 12.09.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените разноски.

Пред Благоевградски окръжен съд е проведено съдебно следствие, в което са събрани нови писмени доказателства.

Повереникът на частния тъжител А. – адв. Б., заявява в хода на съдебните прения искане с оглед позицията на подсъдимата Е. Х., че въпреки изтичане на давността за наказателно преследване иска произнасяне от съда, въззивният съд да извърши цялостна проверка на неправилния първоинстанционен акт, като приеме, че събраните множество доказателства потвърждават посоченото в тъжбата, като районният съд не бил обсъдил материалите от преписката по извършената служебна проверка, доказателствата за това, че частният тъжител не е имал регистрирано оръжие, което да насочи към подсъдимата, като при прекратяването на ДП № 90/2019 г. на ОСЛО Благоевград е прието, че няма данни за извършено престъпление, като следвало да се кредитират показанията на св. К. като единствен очевидец с преки възприятия. Искане се след анализ на доказателствата въззивният съд да приеме, че подсъдимата е виновна по повдигнатите ѝ обвинения, като се уважат в цялост гражданските иски и се присъдят сторените пред двете съдебни инстанции разноски.

Частният тъжител А. не се явява пред въззивния съд и не изразява лична позиция по делото.

В хода на съдебните прения пред въззивната инстанция защитникът на подсъдимата – адв. Д., пледира обжалваният съдебен акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен, тъй като в мотивите съдът е анализирал всички доказателства, като било прието, че тъжителят е инициирал срещата с подсъдимата, защото искал саморазправа с нея, като след случилото се не той се е обадил на тел. 112, а се е обадил на свой колега, за да информира за евентуални действия на Х.; показанията на св. К. били показания на заинтересован свидетел, който е бил в някаква връзка с частния тъжител, а показанията на другите преки очевидци не следвало да се подлагат на съмнение, защото се подкрепяли от медицинската документация и разпит на лекаря, извършил преглед, като според защитника на подсъдимата факта, че тъжителят не е имал регистрирано оръжие не опровергава възможността

подсъдимата да е възприела такова и да се страхува поради тези обстоятелства, като се обсъждат и постановленията на прокурор, приложени по делото, и че в тях имало изводи за няколко извършени от частния тъжител престъпления. Иска се потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

Подсъдимата Х. в хода на пренията иска да се потвърди решението на първата инстанция, а в последната си дума сочи, че очаква от приключване на делото морално възмездие, а не финансова изгода, като е попаднала в такава ситуация, за да защити детето си, което години след случая е ходило на психолог и е трябвало да се преместят от гр. Сандански, за да имат спокойствие, като иска да бъде оправдана.

Благоевградски окръжен съд, при спазване на изискванията на чл. 314 от НПК, за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбата, по която е образувано настоящето производство, е подадена в срока по чл. 319, ал. 1 НПК и е процесуално допустима.

Анализирайки събраните в хода на проведеното съдебно следствие от районния съд и пред въззивната инстанция доказателства, съдът намира за установена следната фактическа обстановка, която се различава за някои от обстоятелствата на случилото се от описаната в мотивите на обжалваната присъда, като според въззивната инстанция следва да се направят различни фактически изводи от отразените в мотивите на районния съд и съответни на същите различни правни изводи за едно от повдигнатите обвинения.

Следва да се приеме за установено от фактическа страна следното:

Не са налице противоречия в доказателствата, установяващи характеристични данни за подсъдимата Е. Х. и за частния тъжител Г. А.. Подсъдимата към датата на обвинението срещу нея е била *-годишна, живеела е в близко съседство с подс. А. и семейството му в гр. С., неосъждана, със средно образование, работела тогава като фитнес инструктор във Фитнес център „С.“ в гр. Сандански, а частният тъжител и граждански ищец Г. А. е бил *-годишен, работел към датата на обвинението като зам. координатор на контактен център „Прوماхон“ при РДГП-Смолян, като преди това е бил служител на РУ гр. Сандански.

Като непротиворечиви следва да бъдат приети и събраните

доказателства, установяващи предходните отношения между семействата на подсъдимата Х. и на тъжителя А., които са били причина за случилото се на датата на обвинението по настоящето дело. Заради съседските отношения на подсъдимата Х. с частния тъжител и граждански ищец А. /те живеели в една жилищна кооперация в гр. С. на ул. „М.“ № *, като А. със съпругата му Р. А. и двете му деца, едното от които В. на * години, живеели на втори етаж, а подсъдимата и детето ѝ З. Б., на около * г. към датата на обвинението, живеели на четвърти етаж/ страните по делото се познавали от преди случая. По повод конфликти между децата В. /син на тъжителя А./ и З. /син на подс. Х./ започнали спорове между родителите, всеки от които искал да защити своето дете.

Няколко дни преди обвинението по настоящето дело синът на подс. Х. се прибрал в дома си и се оплакал, че синът на А. В. го е бил, като подсъдимата възприела детето си в много разстроено състояние /разговори между подсъдимата и тъжителя и неговата съпруга във връзка с конфликтите между децата им е имало и преди това/. Подсъдимата тогава слязла до апартамента на А. и разговаряла със съпругата на тъжителя за случилото се между децата и искала родителите да вземат мерки, за да не стане нещо по-сериозно, като А. ѝ казала, че ще говори с детето, а малко след това отговорът ѝ е бил, че не иска подсъдимата да я занимава с тези глупости. На подсъдимата към този момент бил известен фактът, че тъжителят е бил преди това служител на РУ Сандански, и това известно време я спирало да подаде жалба във връзка с конфликтите между децата и невземането според нея мерки от тъжителя и съпругата му /видно от материалите по делото именно това качество на тъжителя А. е било причина да се направи предложение всички полицейски служители от РУ Сандански да бъдат отведени от извършване на проверката по жалбата на подс. Х. във връзка със същия случай на 12.09.2018 г., по която жалба е имало преписка в РП Сандански/. На следващия ден след разговора между подс. Х. и съпругата на частния тъжител детето на подсъдимата се прибрало в дома си след училище и казало на майка си, че В. /детето на А./ му казал, че майка му е мъртва, че ще бъде пребита от баща му, ако пусне жалба.

В деня преди случилото се по настоящето дело – на 11.09.2018 г., имало среща между синът на А.и В. и подс. Х., при която среща във връзка с конфликтите между децата и споделеното ѝ от нейното дете подс. Х. е

проявила агресия към детето на А.и, като детето се оплакало за това на родителите /вж. показания на св. В., сестра на частния тъжител/. Тъжителят още същата вечер заради случилото се между детето му и подс. Х. направил опит да се види с подс. Х., но не я намерил и среща не е имало.

На 12.09.2018 г. около 07:35 часа тъжителят А. се движил с лек автомобил по еднопосочната ул. „Любен Каравелов“ в гр. Сандански, като бил тръгнал на работа, по същото време подс. Х. на път за работа вървяла пеша по тротоар от лявата страна на улицата по посоката на движение на лекия автомобил на тъжителя А., като била в близост до реката. Тъжителят разпознал подс. Х., с която искал още предния ден да говори заради проявена агресия от нея спрямо сина му, който се оплакал от това на родителите си, като приближил в гръб движещата се пеша подсъдима Х., започнал да кара бавно колата в лявата част на платното и между двамата започнал разговор на висок тон за конфликтите между децата им. Св. К. е възприел говора на висок глас, без да може до приближаването на страните в конфликта до него да разбере какво си говорят, но видно от обясненията на подсъдимата при спирането близо до нея от колата тъжителят започнал да я обижда, наричайки я „*“, „*“, че него ли ще заплашва с жалби, че ще я съсипе, ще я убие, ще я изсели от града, като през това време подсъдимата ходела пеша по тротоара, а той карал бавно до нея с колата /вж. показания на св. К./. Заради отправените ѝ обиди подсъдимата заплюла тъжителя през прозореца на колата, след което той спрял автомобила, излязъл от него, продължил да я обижда и заплашва, хванал подсъдимата за челюстта и я ударил в намиращото се наблизо дърво зад нея, подс. Х. си ударила главата, последвал удар с ръка от тъжителя по лицето на подсъдимата. Последната изпаднала в паника от физическото нападение, извадила си телефона, за да снима случващото се, но го изпуснала, след което започнала и тя да обижда тъжителя, наричайки го „*, *, *“, че ще унищожи и *** тъжителя и синовете му, при което тъжителят извадил и държал в ръката си предмет, който подсъдимата възприела като пистолет, казвайки ѝ, че ще я гръмне, че ще я застреля като куче, че се е справил с толкова мутри и ще се справи и с нея, след което се качил в колата, за да я премести, тъй като пречила на движението и се били натрупали на улицата коли, при което подсъдимата ритнала колата, подсъдимият след това спрял колата от дясната страна на улицата по посока на движението му, а подсъдимата започнала бързо да върви към фитнеса, като никой от тези,

които видели конфликта, не се намесил /вж. показания на св. К. и обяснения на подс. Х. за това, че е имало неустановени граждани, водачи на автомобили, които са били на пътя и са могли да възприемат случилото се/. На път за работното ѝ място подсъдимата срещнала свидетелите М. С. и Д. Д., които от другата страна на реката видели и чули част от случилия се конфликт между подсъдимата и тъжителя. Подсъдимата била извикала такси пред фитнеса, за да отиде на лекар в поликлиниката в града, като отказала на предложението на свидетелите С. и Д. да отидат с нея, тези свидетели описват възприетото от тях състояние на подсъдимата – последната била със зачервено лице, имала оттоци в дясната страна, в областта на окото и скулите. Докато подс. Х. чакала на място в поликлиниката същата се срещнала случайно със своя позната – св. К., на която казала, че някакъв полицай я бил, св. К. видяла, че подсъдимата е разстроена и притеснена, с отток от дясната страна на бузата, окото ѝ е било леко притворено, като ѝ предложила да я придружи. Междувременно подсъдимата няколко пъти вече била правила опити да се свърже с тел. 112, като връзката с оператор била осъществена в 07:52 ч. Видно от възпроизведения в протокола от проведено с.з. пред районния съд разговор на подсъдимата с оператор на телефон 112 същата е подала сигнал за това, че е била нападната от полицай, който я бил и имала оттоци по лицето и челото, че същият я заплашвал, обиждал и бил, като е искала да разбере като си извади медицинско какво трябва да направи след това. Междувременно веднага след скандала тъжителят А. се обадил на своя началник, че ще закъснее за работа и отишъл в полицията, за да подаде също оплакване срещу подс. Х., като при разговора между служител на РУ Сандански и подс. Х. по линията на тел. 112 става ясно, че служителят /св. Н. е бил този служител с оглед неговите показания и отразеното в дневника на ОДЧ като подаден сигнал от подс. Х./ вече е очаквал именно подс. Х. да подаде оплакване срещу полицай като ѝ е казал, разбирайки, че чака при лекар за медицинско, че първо е хубаво да мине през полицията. В разговора подс. Х. е казала, че предния ден е подала жалба срещу сина на полицая, който я нападнал, като той днес според нея е решил да я издебне, като тръгва на работа, причакал я и я набил /вж. разговор с оператор на тел. 112 и със служител на полицията, с който е била свързана от оператора на тел. 112/.

Подсъдимата Х. отишла на преглед при д-р К. /разпитан от районния съд и като свидетел по делото/, който в издадено от него медицинско

свидетелство за пред съда посочил като удостоверено от него при извършен преглед на 12.09.2018 г.: 1. Оток с охлузване на дясна скула; 2. Оток с размери 3/1,5 см. на десния лоб на челото; 3. Оток с размери 2/2 см. в тилната част на главата“, като в кратката анамнеза и обективна находка е посочил данните, които са му дадени от подс. Х., че „на 12.09.2018 г. около 07.30 ч. на път за работа е била пресрещната и бита от Г. А. – живущ на ул. „М.“ *“.

Със св. К. и издадения ѝ от д-р К. документ подс. Х. посетила РУ Сандански, както ѝ бил казал полицейският служител, с който преди това разговаряла, където изчакала известно време, но тъй като не била приета от дежурен служител, за да подаде жалба, същата посетила РП Сандански /сега ТО Сандански на РП Благоевград/, където същия ден подаде жалба, по която била образувана преписка вх. № 2246/2018 г. на РП Сандански. По тази преписка са били съставяни няколко постановления на прокурора, като подсъдимата е обжалвала някои от тях, тези постановления са подробно посочени в мотивите на районния съд, като с последното постановление на прокурора по образуваното Досъдебно производство № 90/2019 г. по описа на ОСЛО Благоевград същото е прекратено след като прокурорът е констатирал, че в даден срок на подсъдимата Х. същата не е подаде тжбa срещу А. за наказателно преследване за престъпления от частен характер, като прокурорът е констатирал, че няма извършено от А. такова от общ характер.

За случилото се тжителят А. същия ден е депозирал докладна записка до Директора на РДГП Смолян, в която служба е работел, като е била издадена заповед да се извърши проверка за изясняване на постъпилите данни с докладната записка от комисия от РДГП-Смолян. След като 3 месеца назначената комисия е извършвала проверка е приключила същата на 12.12.2018 г. с изводи, че при извършената проверка не се установили данни за допуснато поведение, уронващо престижа на службата или за извършено дисциплинарно нарушение от страна на тжителя инспектор Г. А., като конфликтът, за който е направена проверка, е личен и следвало да се изяснява по гражданско-правен ред след решение на всяка от страните, като е предложено проверката да бъде прекратена, поради липса на данни за извършено дисциплинарно нарушение от тжителя А..

Видно от събраните доказателства от ЦАИСД /л. 188 – 195 от т. 1 на делото на районния съд/ на 12.09.2018 г. е входяща най-рано /в 10:08 часа/

жалба от тъжителя А. за обиди и плюване от подс. Х., след това /в 11:27 часа/ жалба от съпругата на тъжителя А. за заплахи и удари от подс. Х. върху сина ѝ В. А., 4 минути след това е входирана жалба от подс. Х. за това, че синът на тъжителя тормози системно нейния син, в 13:30 часа е входирана жалба на подс. Х. срещу тъжителя за нанесен побой, а на следващия ден в 11:15 часа е входирана жалба от подс. Х. срещу тъжителя за нанесен побой и отправени заплахи с оръжие, съответно същия ден е входирано прокурорско постановление /на 13.09.2018 г. в 11:47 часа/ за проверка по жалба на подс. Х. срещу тъжителя за нанесен побой, като на 19 и 20.09.2018 г. има следващи жалби от подсъдимата отново във връзка с конфликтните отношения между страните и децата им.

Събраните пред районния съд и във въззивната инстанция доказателства установяват еднопосочно, че към датата на обвинението по настоящето дело, макар и преди тази дата да е имал зачислени служебни пистолети, тъжителят А. не е имал зачислено служебно оръжие, както и не му е издавано разрешение за дейност с огнестрелно оръжие и боеприпаси, не е имал регистрирано бойно, ловно и неогнестрелно оръжие.

Горната фактическа обстановка следва да се приеме за установено като се обсъдят съществените противоречия в събрания по делото доказателствен материал, анализирани в мотивите и на районния съд.

Въззивната инстанция споделя посоченото в мотивите на районния съд, че подсъдимата Х. признава авторството на подадения до Районна прокуратура Сандански сигнал – жалба с вх. № 2246/12.09.2018 г. /същата е приложена на л. 398 и 399 от т. 2 на делото на районния съд/ със съдържанието на същата, като в дадените обяснения пред съда същата сочи защо е подала тази жалба – защото е имало случай на 12.09.2018 г. между нея и тъжителя А., за който същата е подала сигнал на тел. 112, отишла е в полицейското управление, за да подаде жалба, но там не е била приета своевременно и за това е депозирала жалба до прокурора, за да се извърши проверка на случая, при който е била бита, обиждана и заплашвана от тъжителя А., с който от преди това са имали лични напрегнати отношения заради децата. Правилно е прието, че обясненията на подсъдимата Х. се подкрепят от показанията на свидетелите Д. и С., които са преки очевидци на основната част от конфликта на 12.09.2018 г., като двете свидетелки са били

заедно и макар да са били от другата страна на реката са имали възможност да чуят и видят по-голяма част от конфликта. Макар и тези свидетели да са имали някакви отношения и отпреди тази дата да са познавали подс. Х., тъй като тя им е била фитнес-инструктор, като подс. Х. и св. С. имат и установени роднински отношения, техните показания за спор, свада на висок глас, като е имало обиди, се подкрепят частично от показанията на другия очевидец – св. К., както и от съдържанието на проведения разговор на подсъдимата Х. на тел. 112, от констатираното при извършения същия ден преглед на подсъдимата от д-р К., от показанията на св. К., видяла подсъдимата непосредствено след случая и разбрала причините за състоянието ѝ и да се намира в поликлиниката, поради което районният съд не е имал основание да не дава вяра на показанията на св. Д. и св. С., които подкрепят обясненията на подс. Х. за това, че при станалия конфликт на 12.09.2018 г. тъжителят е спрял автомобила си по начин, че пречил на движението, като при скандала е имало обиди и заплахи към подсъдимата /св. Д. – „***“, „*“, св. С. – „*“, „***“, „*“, блъскане от тъжителя на подсъдимата в дърво /св. Д. видяла, че тъжителят блъснал главата на подсъдимата до едно дърво, след което тя почнала да вика за помощ, а св. С. е видяла как тъжителят удря подсъдимата през лицето, докато тя била с гръб към дървото/, като и двете свидетели са видели как подсъдимата /която признава този факт в обясненията си/ рита автомобила на тъжителя. Макар и показанията на тези свидетели Д. и С. и обясненията на подс. Х. да са в противоречие с писмените доказателства за това, че тъжителят не е имал регистрирано оръжие към датата на обвинението, а в същото време те сочат за отправени заплахи към подсъдимата от тъжителя А. с оръжие, следва да се посочи следното: Подс. Х. при станалия с тъжителя скандал с взаимна размяна на обиди и закани, на заплашването от страна на тъжителя и нанесени удари от него /в дървото и през лицето/, като всичко това се е развило на публично място и е имало хора, които са възприели скандала, макар и да не са се намесили, е била изпаднала в паника, била е разстроена, доказателствата установяват, че конфликтът е ескалирал от словесна към физическа агресия, като всичко това може да се е отразило на възприятията на подсъдимата за предмета, който е държал в ръката си и размахвал към нея тъжителят, за който подсъдимата е знаела, че е полицейски служител, и който малко преди това е отправил вербални заплахи към нея за живота ѝ, като ѝ е нанесъл и удари, като същата при станалия скандал и

възприела предмет в ръката на тъжителя като пистолет, като такъв са възприели и свидетелите Д. и С. /св. Д. сочи, че е видяла тъжителя да изважда от пояса нещо, което ѝ се видяло като оръжие, а св. С. сочи, че е видяла, че тъжителят е извадил пистолет, който е размахал/. Във връзка с гласните доказателства /обяснения на подс. Х. и показания на свидетели Д. и С./ за изваден пистолет от тъжителя и заплахата с него следва да се посочат и показанията на св. Н., които макар и в голямата си част да са в защита на тъжителя А., с който се познават и са били колеги преди случая, сочи, че към този момент тъжителят е имал зачислено оръжие като тези показания също обясняват и объркването у подсъдимата и двете свидетелки при виждането на предмет в ръката на тъжителя-полицейски служител, който е размахван, след като преди това и тогава е имало заплахи с думи към подсъдимата, да бъде възприет именно като пистолет. Следва да се посочат и показанията на сестрата на частния тъжител – св. В., която сочи за изключително близки отношения и чести контакти с тъжителя А., която, за да подкрепи посоченото обвинение в тъжбата, заявява в показанията си, че тъжителят никога не е имал лично или служебно оръжие, което категорично противоречи с писмените доказателства във въззивното производство за това, че макар и към датата на обвинението срещу подс. Х. тъжителят А. да не е имал регистрирано оръжие, такова е имал в годините преди това /л. 32 от въззивното производство/, като очевидно е налице объркване за този факт в показанията на тази свидетелка, което отново следва да се приеме като факт, установяващ причините за възприятията на подсъдимата и свидетелите Д. и С. относно пистолет в ръцете на тъжителя при станалия скандал на публично място с ескалация на напрежението, възприемането от други лица на конфликта и последиците от този скандал за всеки от двамата участници в него. Районният съд е изложил подробни съображения при обсъждане на доказателствата защо са достоверни показанията на свидетелите Д. и С., като въззивният съд споделя този анализ и не намира за необходимо да го приповтаря или допълва /относно това дали св. Д. е управлявала автомобила и поради това не е могла да види скандала, за който дава показания, кога и дали е разпитвана като свидетел по друго наказателно производство за същия случай/.

Във връзка с показанията на св. К. и противоречията на същите с посочените по-горе гласни доказателства, които съдят кредитира, следва да

се посочи, че събраните писмени доказателства потвърждават показанията на този свидетел, че същият е бил в близост до мястото на скандала и е могъл да възприеме част от случилото се, когато тъжителят и подсъдимата са се приближили на достатъчно разстояние до него. Правилно районният съд не е дал пълна вяра на показанията на този свидетел, макар че според въззивния съд в показанията си този свидетел не сочи, че е видял началото на скандала, защото е възприел, че „жената вървеше по тротоара бавно, колата се движеше до нея бавно и си говореха“, като св. К. е чул говор на висок глас, но не е разбрал какво си говорят, докато не са се приближили на 50-60 м, като районният съд не е имал основание да не кредитира показанията на този свидетел за чути от него обиди от страна на подсъдимата към тъжителя /“*, *, *“/, за възприетото заплюване и за ритането на колата от подсъдимата, защото за обидите и заплюването показанията на св. К. се подкрепят от показанията на св. В. /въпреки близките отношения на същата с тъжителя/ и от незабавно подадения от тъжителя сигнал за поведението на подсъдимата /л. 188 от т. 1 на делото на районния съд/, а за ритането на автомобила не са налице противоречия в гласните доказателства. Правилно районният съд не е кредитирал обаче посоченото от този свидетел за това, че тъжителят е говорел успокоително на подсъдимата, защото още от самото начало и този свидетел е възприел говорене на висок глас, което е в противоречие с успокоителното говорене от страна на тъжителя и със следващите действия на същия, които се установяват от кредитираните други гласни доказателства. Макар и в показанията си св. К. да сочи, че не е видял тъжителят А. да удря, да дърпа, да заплашва подс. Х., да вади оръжие, че не е видял подсъдимата да държи телефон и да се обаждат по него, като не се установяват причините св. К. да не възприеме тези факти, които са били възприети от други очевидци и в подкрепа на които е непосредствено заявеното от подсъдимата в разговора на тел. 112, както и отразеното в издаденото ѝ същия ден медицинско свидетелство, тези показания на св. К. не дават основание да не се кредитират посочените по-горе гласни доказателства /обяснения на подс. Х. и показания на св. Д., св. С. и св. К./ за отправените обиди и заплахи от тъжителя към подсъдимата, удрянето през лицето, блъскането на същата в дървото от тъжителя.

Правилно районният съд не е кредитирал изцяло показанията на св. Н., колега на частния тъжител, при констатираните противоречия на тези

показания с обясненията на подсъдимата и показанията на свидетелите, които подкрепят обясненията на подс. Х., с разговора на тел. 112 и медицинското свидетелство за нараняванията на подсъдимата след случилото се. Следва към подробния анализ в мотивите на районния съд на показанията на този свидетел, който твърди, че когато първия път на 12.09.2018 г. е видял подсъдимата в РУ Сандански е била в добро видимо състояние, а след това при втората среща същия ден е възприел видими белези по лицето ѝ, да се посочи, че подсъдимата за първи път е посетила полицейското управление, след като вече св. К. ѝ е бил издал медицинско свидетелство, в който са отразени наранявания, които св. Н., ако е искал, е могъл да види още първия път при срещата с подсъдимата и да предприеме всички действия да се заведе оплакването от нея срещу тъжителя, а не да бъде оставена да чака в полицейското управление, а в дневника за получени и предадени сигнали и разпореждания за тази дата след като св. Н. /вж. л. 256 от т. 1 на делото на районния съд/ е посочил жалба от А. в 7:45 часа срещу подс. Х., че е ритала автомобила му и го е наплюла, да посочи постъпил в 7:55 часа от тел. 112 сигнал от подсъдимата, че служител на МВР я бил, след като към този момент св. Н., което се установява от отразения 10 минути по-рано сигнал от тъжителя, и от проведения разговор по тел. 112, е бил наясно срещу кой служител на МВР подсъдимата е подала сигнала.

Показанията на св. В. подкрепят обясненията на подс. Х. за причините за конфликтите отпреди случилото се на 12.09.2018 г., като същата св. В. установява и как случаят се е отразил на психическото и емоционално състояние на нейния брат, тъжителя по делото, което е от значение с оглед предявените граждански искове по делото с претенции за претърпени неимуществени вреди.

Приложеното по делото писмено доказателство – копие от жалба на подс. Х. от 12.09.2018 г. до Районна прокуратура Сандански, както и постановленията на прокурора по преписката и досъдебното производство, което е било образувано по тази жалба, са обсъждани от районния съд поради повдигнатото обвинение от частния тъжител срещу подсъдимата за това, че в тази жалба до прокурора подсъдимата е посочила клеветнически твърдения и позорни обстоятелства за тъжителя. Въззивната инстанция споделя посоченото в мотивите на районния съд, че с оглед съдържанието на жалбата от подс. Х. до Районна прокуратура Сандански от 12.09.2018 г. същата следва

да се приеме като подадена до този компетентен орган с искане за проверка по изложени в жалбата обстоятелства за евентуално извършени деяния от тъжителя, срещу който подсъдимата е подала жалба. Писмените доказателства установяват и образуването на наказателно производство от прокурора, за да се установи дали има извършено от някое лице престъпление от общ характер, като поради неустановяването на такова, но установяване на данни за престъпление от частен характер, е била дадена възможност на подсъдимата да подаде тъжба, а поради неподаването на такава наказателното производство, образувано след подаване на посочената по-горе жалба е било прекратено от прокурора. Макар и според въззивния съд да не се установяват от доказателствата по настоящето производство всички факти в посочената по-горе жалба, изложението в която е резултат и на силни емоции на подсъдимата, същественото е подаването на тази жалба от подсъдимата до компетентен да разследва престъпления орган, както и изложение в същата, което в по-голямата и в съществената си част се установява като факти на случилото се на 12.09.2018 г. от доказателствата в настоящето производство. Материалите от извършената от РДГП Смолян проверка по докладна записка на тъжителя А. следва да се обсъждат дотолкова, че тъжителят е изпълнил задължението си да докладва, когато е бил участник в такъв конфликт, като не е бил наказан дисциплинарно за това, без да могат да се обсъждат от съда събраните доказателства в това производство, още по-малко да се приемат като доказателство в настоящия процес направените в писмените документи от преписката фактически и правни изводи от комисията, извършила проверка дали е извършено дисциплинарно нарушение от тъжителя А.. Подсъдимата е подала жалба до прокурора /след като е подала сигнал за случилото се с подобно съдържание на тел. 112 и е отишла в полицията, за да подаде жалба за същото нещо/, защото е имало конфликт, при който тя е пострадала от тъжителя А., като с подаването на тази жалба е упражнила правото си на сигнална функция, адресирана към орган /прокурор/, компетентен да се произнесе по наведените в сигнала твърдения за извършени престъпления.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд споделя част от правните изводи на РС – Сандански.

С разпореждането за даване ход на тъжбата районният съд е

квалифицирал престъпленията, предмет на частното обвинение като такова по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 НК – за това, че на 12.09.2018 г., в интервала от около 07.35 часа до 07.50 часа сутринта, на улица „Любен Каравелов“ в град Сандански, подсъдимата Е. Х., публично е казала нещо унизително за честта и достойнството на тъжителя Г. А. в негово присъствие, а именно: “*, ****“, „*, *, *... ****“ и „*** *, ****“ и е извършила нещо унизително за честта и достойнството на Г. А., а именно: „заплюване на опонента в лицето“, и за второ престъпление - по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1, т. 2, пр. 2 и т. 3, пр. 1 вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 и 2 НК – за това, че на 12.09.2018 г. в депозиран от Е. Г. Х. сигнал до Районна прокуратура Сандански с вх. № 2246/12.09.2018 г. е отправила срещу тъжителя Г. А. – Зам. координатор на контактен център „Промахон“ при РДГП-Смолян, клевети – разгласила за същия позорни обстоятелства, че Г. А. е предизвикал конфликт с нея на ул. „Любен Каравелов“ в град Сандански и му е приписала престъпление, че я е пребил на публично място, след което е извадил пистолет изпод тениската си, с който я е заплашил с отнемане на живота ѝ – престъпления по чл. 130 НК и чл. 144, ал. 3 НК, като клеветата е нанесена публично, по друг начин - чрез сигнал, и е в качеството му на длъжностно лице по повод изпълнение на службата му.

Във връзка с обвинението срещу подс. Х. по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 НК:

Въззивната инстанция намира, че са налице основания за изменение на гражданската част на присъдата, касаеща обвинението за това престъпление. Въззивният съд частично не се съгласява с мотивите на РС Сандански, че събраните доказателства не установявали подсъдимата Х. в интервала от около 07.35 часа до 07.50 часа сутринта, на улица „Любен Каравелов“ в град Сандански, да е казвала и извършила нещо унизително за честта и достойнството на тъжителя Г. А. в негово присъствие, като макар и да не се установяват всички посочени в тъжбата обидни думи и да не се установява повече от един свидетел, възприели това поведение на подс. Х., според въззивния съд с оглед приетата по-горе фактическа обстановка следва да се приеме за установено от показанията на св. К. /в подкрепа на които са показанията на св. В. и подадения от тъжителя непосредствено след случилото се сигнал в полицията, за което са налице писмени доказателства в производството/, че подсъдимата е наричала тъжителя в негово присъствие

„*, *, *“, че „щ***“, като е заплюла тъжителя, докато той е бил в колата, като по този начин е казала и извършила нещо унизително за честта и достойнството на Г. А.. Доказателствата по делото установяват обаче предхождащото думите и действията на подс. Х. поведение на тъжителя, който е провокирал подсъдимата, като е спрял на улицата, пречейки на движението, отправил е обиди към подсъдимата, която наричал „*“ и „*“, отправил закани и заплахи, а след заплуването от подсъдимата е излязъл от автомобила и е отправил отново обиди и заплахи към нея /***/, като ѝ е нанесъл и удари, довели до причиняване на същата на лека телесна повреда. Приетото от въззивния съд развитие на ситуация сочи, че и двете страни по делото са си отправяли взаимни обиди, съзнавали са унизителния характер на казаните думи и извършени действия, както и публичното място, на което извършват действията, като мотив за това са сериозните последици за децата им от конфликтите преди това, като страните по делото решили по този начин с ескалиране на публично място на разправията да решат тези конфликти и да защитят децата си. Въззивният съд не счита обаче, че е налице основание за отмяна на присъдата в частта за това повдигнато на подс. Х. обвинение, тъй като деянието ѝ следва да се приеме, че формално осъществява основния състав на престъпление обида, за което е обвинена, но същото следва да се приеме за малозначително на основание чл. 9, ал. 2 НК поради явно незначителна степен на обществената му опасност. От събраните по делото гласни и писмени доказателства се установява, че деянието на подсъдимата Х. с казането на обидни думи на тъжителя А., и с извършване на обидно действие, в негово присъствие, е извършено след значително влошаване на отношенията между двамата заради конфликтите на малолетните им деца, тъжителят е спрял колата в момент, в който подсъдимата не е искала разговор с него, тъжителят е искал още предния ден да иска обяснение от подсъдимата за поведението ѝ към неговото дете, като жалба за това съпругата му е пуснала едва след случилото се на 12.09.2018 г. и оплакването от подсъдимата; и тъжителят, и подсъдимата в случилото са били силно емоционални заради предходните конфликтни отношения и заради децата им, които според тях са имали съответни неблагоприятни последици от конфликтите, взаимно са си разменяли обиди и са имали противоправно поведение, като заради тези предходни отношения и положителните характеристични данни за подсъдимата /не може да се обсъжда като

отрицателна характеристика данни за дело за криминалистическа регистрация заради презумпцията за невинност/, въззивната инстанция приема, че деянието на подс. Х. не е престъпно по своя характер поради своята малозначителност, а осъществява само състав на непозволено увреждане по чл. 45 ЗЗД, основание за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимата. Не са налице основания за прилагане на института на реторсията, предвиден в чл. 146, ал. 2 НК /доколкото е правилно оправдаването за квалифициращото обстоятелство по чл. 148, ал. 1 т. 1 НК/, като не може в случая да се използва тази възможност, макар и да са налице доказателства за взаимно отправяне на обида, доколкото тази разпоредба следва да се приложи, ако съдът приеме, че деянието на подсъдимата е престъпно, което в случая заради горните съображения не е налице.

Доказателствата установяват противоправно деяние, извършено от подсъдимата Х., която е нарекла тъжителя А. в негово присъствие с обидни думи и при станалия конфликт го е заплюла, като безспорно с оглед общоприетото значение на казаните думи от подсъдимата и извършеното от същата действие, са унижителни за честта и достойнството на тъжителя А., като макар и подсъдимата Х. да не следва да носи наказателна отговорност за извършеното от нея деяние, което съдът приема, че не е престъпление поради своята малозначителност, гражданският иск се явяват основателен и доказан за сума от 200 лв., тъй като деянието на подсъдимата Х. осъществява състав на непозволено увреждане, същото е противоправно, от това деяние са причинени пряко и непосредствено вреди на тъжителя А. – същата е имал значителни по интензитет и време негативни преживявания от случилото се /като вредите от тези отрицателни преживявания след 12.09.2018 г. са не само от поведението на подс. Х. с отправянето на обидни думи и извършено действие, унижителни за честта и достойнството на тъжителя, но и от предходните конфликтни отношения, продължили и след датата на обвинението, от извършената проверка на тъжителя за дисциплинарно нарушение, от извършената проверка от прокурора за същия случай/. Налице е вина за извършените действия от подс. Х., като същата е съзнавала противоправния характер на действията си, че нарушава задължението си да не вреди другиму. Заради мотивите за извършване на деянието от подс. Х. и поведението на тъжителя А., който е провокирал скандала на публично място с оглед приетата горе фактическа обстановка, въззивната инстанция намира,

че следва да се присъди на тъжителя обезщетение в размер на 200 лв. за накърнените му чест и достойнство от поведението на подсъдимата, платими ведно с поисканата законна лихва от датата на увреждането, като в частта над уважения размер следва да се потвърди отхвърлянето на иска като неоснователен. Основание за определяне на такъв размер на обезщетението са и доказателства за отправени от тъжителя обиди към подсъдимата и за неговото поведение по причиняване на телесна повреда на същата, поради които обстоятелства според въззивния съд справедливостта изисква определяне на минимален размер обезщетение за неимуществени вреди наред с посоченото по-горе, че негативните преживявания от частния тъжител не са били само резултат от отправените от подсъдимата обидни думи и извършено действие.

По обвинението срещу подс. Х. за престъпление по чл. 148, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1, т. 2, пр. 2 и т. 3, пр. 1 вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 и 2 НК:

Въззивният съд се съгласява с мотивите на РС Сандански, че изложените обстоятелства в тъжбата сочат на твърдения за евентуално извършено от подсъдимата престъпление набедяване – по чл. 286, ал. 1 НК, като е подала сигнал според тъжителя до органите на прокуратурата, които са надлежен орган на властта, който може да започва наказателно преследване или да възлага извършването на полицейска проверка, като жалбата на подс. Х. е подадена до прокурора срещу конкретно лице /тъжителя А./ с искане да бъде разследван той за извършени престъпления, за които са изложени обстоятелства в жалбата, като ако деянието осъществява състав на престъпление от общ характер набедяване, не е възможно да се води производство за клевета, като в мотивите на районния съд са изложени подробни съображения за разграничение на престъплението по чл. 286 НК от престъплението по чл. 147 НК и възможностите за защита на пострадалото лице при водене както на наказателно преследване за престъпление от частен характер, така и за такова от общ характер, както и че ако се приписва престъпление на някого пред надлежен орган да възбуди наказателно производство, ако има извършено престъпление, то е по чл. 286 НК, а не клевета.

Въззивният съд не се съгласява само с посочено от районния съд, че поради тези съображения не следва да се обсъжда истинността на твърдените

от тъжителя позорящи обстоятелства и истинността на преписаните престъпления, както и знанието на подсъдимата дали тъжителят е невинен в приписаните му престъпления, защото районният съд е имал задължението по чл. 287, ал. 7 НПК, ако е установил при събраните от него доказателства в хода на съдебното следствие, че престъплението, квалифицирано с разпореждането за даване ход на тъжбата като клевета, е престъпление от общ характер - набедяване. В мотивите на районния съд са изложени подробни съображения /макар и съдът да е посочил, че не следва да обсъжда това/ защо доказателствата по настоящето дело не установяват извършено престъпление клевета, предмет на частното обвинение – сигналът, подаден в РП Сандански, не е станал достояние на лица извън кръга на работещите там, поради което липсва елемента за публично разгласяване на позорящи обстоятелства и приписване на престъпления, макар и доказателствата безспорно да установяват качеството на длъжностно лице на тъжителя, с оглед съдържанието на подадената до прокурора жалба /л. 398-399 от т. 2 на делото на районния съд/ от подсъдимата в нея не се излагат никакви обстоятелства за някаква връзка на извършеното според подс. X. от тъжителя А. при или по повод изпълнение на службата, която е изпълнявал към този момент.

И според въззивния съд в конкретния случай с оглед събраните доказателства в хода на съдебното следствие следва да се приеме, че подсъдимата при подаването на жалба до прокурора не е считала, че тъжителят не е извършил посоченото в жалбата, а точно обратното /в жалбата е написано, че на 12.09.2018 г. в 7:30 ч сутринта тъжителят Г. А. е предизвикал конфликт с нея на ул. „Любен Каравелов“ в град Сандански, като при спирането до нея, излязъл от колата, хванал я за ръката и започнал да крещи: „*, ****“, като я хванал и започнал да ѝ удря главата в дървото зад нея многократно, като я ударил с юмрук и в областта на дясната скула и по челото“, като след като освободил движението, отново се върнал към нея и се закарал, че ще я убие, като казал „****“ и извадил оръжието от колана си, някъде от под блузата, го размахал към нея и продължил със закарите/. Доказателствата установяват, че с подаването на сигнал до Районна прокуратура Сандански подсъдимата не е искала или допускала „разгласяването“ на позорни обстоятелства за тъжителя, нито е искала или допускала приписване на неизвършени престъпления от тъжителя А., а е

реализирала правото си като лице, пострадало от действия на друго лице, да сигнализира и уведоми съответните компетентни органи за конкретни обстоятелства, като в случая не е налице не само умисъл за клевета, но и умисъл за набедяване, защото събраните доказателства в настоящето производство установяват фактите, посочени в жалбата, макар и някои от тези факти да са силно емоционално преувеличени в известна степен, като по отношение на соченото в жалбата употребено оръжие за заплахата по-горе съдът излага мотиви защо следва да се приеме за установено, че подсъдимата в разразилия се конфликт с изключително силен емоционален заряд е възприела такъв предмет в ръцете на тъжителя А., поради което макар и да не се установяват абсолютно всички изложени обстоятелства в жалбата, с която подс. Х. е търсила упражняване правото на защита от евентуално извършено спрямо нея неправомерно престъпно поведение, обстоятелствата на случилото се на 12.09.2018 г., установени от доказателствата по настоящето производство – за конфликт, започнал от тъжителя, спрял близо до подсъдимата да разговаря с нея, при този конфликт подсъдимата е била обиждана и заплашвана от тъжителя, била е удряна от него и медицинското свидетелство за нараняванията е било приложено към жалбата до прокурора, че подсъдимата е възприела заплахи за живота ѝ с изваден от тъжителя пистолет, дават основание съдът да приеме, че при подаването на жалба до прокурора подсъдимата е считала, че е истина всичко, което е отразила в тази жалба като поведение на тъжителя А., като има и обективни данни в подкрепа на това, поради което не са налице основания същата да носи отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер /набедяване/, като районният съд не е имал поради това задължение да прекрати съдебното производство по обвинението за второто престъпление, посочено в частната тъжба, и да изпрати делото на прокурора на основание чл. 287, ал. 7 НПК, съответно въззивният съд не следва да отменява в тази част оправдателната присъда и да изпълни същото задължение. Подробни са съображенията в мотивите на районния съд за несъставомерност на деянието на подсъдимата Х. от субективна страна, защото тя не е искала да клевети, набеди или злепостави тъжителя А., а е искала да се разкрият извършени престъпления от тъжителя, за които подсъдимата сочи в жалбата си до прокуратурата.

Деянието на подсъдимата с подаване на жалба до прокурора правилно е прието от районния съд, че не само не осъществява състав на престъпление,

но същото не е и непозволено увреждане, за да се ангажира гражданската отговорност на подс. Х. за претърпени неимуществени вреди от тъжителя А.. Според въззивния съд отразените в жалбата на подсъдимата до прокурора обстоятелства, макар и да са позорящи по своя характер, защото сочат за укоримо от гледна точка на морала и закона поведение на тъжителя, с оглед на това, че същата по този начин е реализирала правото си да подава сигнали до компетентни органи, че същата въз основа на обективно съществуващи обстоятелства е имала увереността за истинност на обстоятелствата, изнесени от нея в жалбата, като по-голяма част от тези обстоятелства се установяват като истински, случили се при конфликта на 12.09.2018 г., или не се установява, че подсъдимата е действала виновно при посочването на тези факти в жалбата, не е налице основание за уважаване на предявения граждански иск за вреди от това деяние.

С оглед на горните съображения и предвид изрично направеното искане от подс. Х. въпреки изтеклата абсолютна давност за наказателно преследване и за двете престъпления, за които ѝ е повдигнато обвинение от частния тъжител А., съдът да продължи разглеждането на делото и да се произнесе по съществото на обвиненията, са налице основания за изменение на присъдата на районния съд в наказателната част при произнасянето по обвинението за извършено престъпление обида, като оправдаването на подс. Х. е на основание чл. 9, ал. 2 НК по основния състав на престъплението /чл. 146, ал. 1, пр. 1 и 2 НК/, като се потвърди оправдаването за това обидата да е публична, тъй като обидните думи са били възприети само от едно лице /св. К./, като се присъди обезщетение в размер на 200 лв. за неимуществените вреди от това престъпление.

Във връзка с направените разноски в производството и исканията от частния тъжител за тяхното присъждане въззивната инстанция намира следното:

Не са налице основания въпреки оправдаването на подсъдимата тъжителят да бъде осъден да ѝ заплати направените разноски за адвокат в настоящето производство – не само защото подсъдимата и нейният защитник в хода на пренията пред районния съд и пред въззивната инстанция не правят ясно искане да бъдат присъдени разноските по делата, но и доколкото направеното искане във въззивния съд да се потвърди оправдателната

присъда с всички законни последици от това може да се приеме, че е и искане тъжителят да бъде осъден да плати на подсъдимата разноските за адвокат, следва да се обсъди представеното пълномощно на л. 32 от делото на районния съд, в договора към което е посочено, че е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., но не е посочено нито начин и срок за плащане на тази сума, нито има отразяване на плащане на цялата или част от тази сума в брой, не са представени доказателства за плащане по банков път, поради което съдът счита, че този договор не може да се приеме като разписка за платена в брой сума като адвокатско възнаграждение и въпреки оправдаването на подсъдимата тъжителят не следва да бъде осъден да ѝ плаща суми за направените разноски. Не се налага изменение на обжалваната присъда в частта, с която е отхвърлена претенцията на частния тъжител за разноски в производството пред районния съд, но с оглед приемане от въззивния съд на частична основателност на гражданския иск за неимуществени вреди от отправени обидни думи и извършени действия от подс. Х., представените доказателства за направени разноски във въззивния съд, следва да се присъдят съответни суми, които подсъдимата следва да плати на тъжителя. Пред районния съд на л. 25 от делото тъжителят е представил пълномощно на адв. Б., в което е посочено, че е договорено възнаграждение 1 600 лв., по 800 лв. за всяко едно от повдигнатите обвинения, като е посочен начин на плащане в брой, но липсва отразяване дали е платена сумата, цялата ли е платена в брой, или част от нея, поради което този договор /копие от който е представен и по въззивното дело/ не може да се приеме за разписка, която да удостоверява плащането на договорената сума от 1 600 лв. в брой към датата на подписване на този договор. Пред въззивния съд е представен договор от 18.04.2023 г. /л. 54 от въззивното производство/, в който е отразено договорено възнаграждение във въззивното производство от 1 000 лв., за които е отразено не само начина на плащане в брой, но и същата сума е посочено, че е платена в брой, поради което следва да се приеме тази сума /наред с д.т. от 12 лв. и д.т. от 6 лв. за образуване на делата в районния и окръжния съд/ като направени разноски от тъжителя А.. С оглед еднаквата правна квалификация на престъпленията, за които тъжителят е обвинил подсъдимата Х. и еднаквият размер на предявените срещу нея граждански иски следва да се приеме, че половината от тази сума /1 018 лв./ - 509 лв., доколкото друго не се

установява от договора за платена сума на адвокат и внесените държавни такси, е направена като разноски по обвинението срещу подс. Х. за престъпление обида. Разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения преди изменението на същата, обнародвани в ДВ бр. 88 от 2022 г. предвижда за защита на подсъдимия, частния обвинител или частния тъжител възнаграждение по дела, при които за престъплението се предвижда наказание пробация или глоба – 400 лв., а след изменението - 600 лв., съответно чл. 13, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от посочената по-горе Наредба предвижда за процесуално представителство на граждански ищец при интерес до 1 000 лв. - сума от 300 лв., съответно след изменението на наредбата – 400 лв., като минимален хонорар на адвоката. Посоченото дава основание да се приеме, че макар и според въззивния съд да е друго основаниято за оправдаване на подс. Х. по основния състав на това обвинение, посочените по-горе мотиви, че според въззивния съд следва да се уважи частично предявеният граждански иск срещу подс. Х., от направените от тъжителя разноски по делото по това обвинение /които са половината от общо направените/, с оглед минималния адвокатски хонорар за обвинението и за размера на уважения граждански иск съгласно посочения по-горе нормативен акт, подсъдимата следва да заплати на тъжителя сумата от 203,60 лв. /разликата до 509 лв. са направени разноски по частното обвинение за това престъпление, за което подс. Х. се оправдава/, съответно подс. Х. бъде осъдена да заплати като д.т. за уважения частично предявен иск срещу нея сумата от 50 лв. по сметка на Окръжен съд Благоевград.

С оглед на горните съображения са налице основания за изменение на присъдата в частта ѝ, с която подс. Х. е признат за невиновна в извършено престъпление по чл. 146, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 НК, като същата се оправдава за това престъпление на основание чл. 9, ал. 2 НК; следва да се измени присъдата в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за обезщетение от тъжителя А. срещу подс. Х. за вреди от това деяние, като се отмени отхвърлянето на гражданския иск до размер на сумата от 200 лв. и подсъдимата Х. се осъди да заплати като обезщетение за неимуществени вреди от извършеното от нея непозволено увреждане на тъжителя А. сумата от 200 лв. ведно със законната лихва от датата на увреждането – 12.09.2018 г. до окончателното плащане на дължимото, като в останалата част са налице

основания обжалваната присъда да се потвърди. Подсъдимата Х. следва да бъде осъдена да заплати на тъжителя А. за направените по делото разноски във въззивната инстанция за адвокат и направените разноски за държавни такси сумата от 203,60 лв. с оглед частичното уважаване на единия от предявените граждански иски /за сумата от 200 лв./, както и да заплати като д.т. по сметка на Окръжен съд Благоевград за уважения размер на гражданския иск сумата от 50 лв.

Поради горните съображения и на основание чл. 337, ал. 3 НПК и чл. 338 НПК вр. чл. 334, т. 3 и т. 6 НПК Благоевградски окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда № 900272/12.09.2022 г., постановена по н.ч.х.д. № 182/2019 г. по описа на РС – Сандански, с която подсъдимата Е. Г. Х. с посочена в присъдата самоличност е призната за невиновна в извършено престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 НК като оправдаването на същата за престъпление по чл. 146, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 НК е на основание чл. 9, ал. 2 НК; **ИЗМЕНЯВА** посочената по-горе присъда в частта, с която е отхвърлен предявеният от Г. В. А. с посочена в присъдата самоличност срещу Е. Г. Х. иск за обезщетение за неимуществени вреди от посоченото по-горе деяние, като отменява отхвърлянето на същия до сумата от 200 лв., като **ОСЪЖДА** подсъдимата Е. Г. Х. да заплати на тъжителя Г. В. А. като обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане сумата от 200 лв. /двеста лева/ ведно със законната лихва върху същата от 12.09.2018 г. до окончателното плащане на дължимото. В останалата част **ПОТВЪРЖДАВА** посочената по-горе присъда.

ОСЪЖДА подсъдимата Е. Г. Х. да заплати на частния тъжител Г. В. А. за направените разноски във въззивното производство за адвокат и разноските по наказателното производство за държавни такси сумата от 203,60 лв. /двеста и три лева и шестдесет стотинки/.

ОСЪЖДА подсъдимата Е. Г. Х. да заплати по сметка на Окръжен съд Благоевград сумата от 50 лв. /петдесет лева/ като държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

Решението не подлежи на проверка по жалба от страните по делото, на които се изпрати съобщение за неговото постановяване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____